

Arrest

nr. 123 091 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 4 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE CROOCH, die *loco* advocaat S; MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 20 juni 2011 een asielaanvraag indient.

1.2. Op 14 augustus 2012 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.3. Op 24 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 14 augustus 2012 onontvankelijk verklaard wordt. Op 31 oktober 2012 wordt deze beslissing opnieuw ingetrokken.

1.4. Op 3 april 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 14 augustus 2012 onontvankelijk verklaard wordt.

1.5. Op 23 oktober 2013 weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 4 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, die op 6 november 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Op 23/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen **30 (dertig) dagen.**”*

1.7. Op 19 november 2013 dient de verzoeker tegen de beslissing van 23 oktober 2013 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 119.667 van 27 februari 2014

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang gezien de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde inzake de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

3.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend. (...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij artikel 11 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(...)”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde de gemachtigde in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk over een voorlopig verblijfsrecht beschikt en daarbij verwijst naar het document bijlage 35, merkt de Raad op dat een bijlage 35 uitdrukkelijk vermeldt: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf”*. Hieruit blijkt dat er geen sprake is van een voorlopig verblijfsrecht. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren.

3.3. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2 en 52/3 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het billijkheidsbeginsel, en waarbij verzoeker stelt dat er sprake is van machtsmisbruik doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

In zoverre verzoeker verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de beslissing van 23 oktober 2013 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, merkt de Raad op dat dit beroep door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 119.667 van 27 februari 2014.

Ten overvloede merkt de Raad op dat nergens in de vreemdelingenwet te lezen valt dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13*quies*.

3.4. De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in haar rechtspraak uit artikel 3 van het EVRM een inherent non-refoulement beginsel afgeleid (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering v. Verenigd

Koninkrijk, par. 88 (in fine)). Het non-refoulement beginsel wordt weerspiegeld in artikel 74/17 van de vreemdelingenwet.

De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met deze artikelen van het EVRM.

Aangezien uit hetgeen hierna volgt, blijkt dat geen schending van het EVRM kan worden aangenomen, stelt de Raad vast dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan actueel belang.

3.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en stelt dat het voor hem om veiligheidsredenen onmogelijk is om terug te keren naar Pakistan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zeer uitzonderlijk kan volgens het Hof een situatie van veralgemeend geweld aanleiding geven tot bescherming onder artikel 3 EVRM. In zulke uitzonderlijke situaties bestaat het reëel risico op slechte behandeling eenvoudigweg doordat bij terugkeer de verzoekende partij aan zulk geweld zal worden blootgesteld. (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 216). Het EHRM heeft echter zeer duidelijk gesteld dat een situatie van veralgemeend geweld in het land van terugkeer een voldoende niveau van intensiteit dient te bereiken om zulk reëel risico op slechte behandeling te creëren. Enkel in *“de meest extreme gevallen”* zal een situatie van veralgemeend geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partij bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld bij terugkeer. Aandringen, in zulke situaties, dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van specifieke onderscheidende kenmerken, zou de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM volledig denkbeeldig maken en het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM in vraag stellen (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 116 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 217). Tot nu toe heeft het Hof slechts één keer geoordeeld dat er sprake was van zulk extreem geval, m.n. met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu, te Somalië (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 250).

3.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn.

In de zaak *Elgafaji* oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, *“een bepaling waarvan de inhoud*

verschilt van die van artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is.

Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15 © van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

3.7. Verzoeker voert aan dat gelet op de actuele situatie in de regio en de in het verzoekschrift geciteerde algemene objectieve informatie blijkt dat er in de provincie Punjab, waaruit hij afkomstig is, een reëel risico bestaat van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker bedient zich van dezelfde beschermingsmotieven die eerder werden aangehaald in zijn asielaanvraag en in zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van 23 oktober 2013 van het Commissariaat-generaal.

Het Commissariaat-generaal oordeelde in haar weigeringsbeslissing omtrent de veiligheidssituatie in Pakistan als volgt:

“Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baitistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baitistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab - waarvan u afkomstig bent - thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin is, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

Per beschikking van 27 januari 2014 werd overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan verzoeker de grond werd meegedeeld waarop de betrokken kamervoorzitter steunde om te oordelen dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal van 23 oktober 2013 door middel van een louter schriftelijke procedure kon verworpen worden. *In casu* werd in deze beschikking onder meer het volgende gesteld:

“Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er op dit ogenblik voor burgers in Punjab geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat in de provincie Punjab regelmatig veiligheidsincidenten voorkomen waarvan burgers het slachtoffer worden, kan bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht stellen. Hoewel de situatie in Pakistan inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, wat overigens niet betwist wordt door de commissaris-generaal, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers thans in Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker diende op 30 januari 2014 een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 21 februari 2014, alwaar hij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, gaf de verzoeker enkel aan vol te houden aan zijn asielrelaas, dat hij als bemiddelaar werd opgeroepen door de politie. Hij was van oordeel dat haar vrees voor vervolging dan

ook wel degelijk mogelijk is. Voorts verwijst de verzoeker naar zijn verzoekschrift en zijn schrijven van 30 januari 2014.

In het arrest nr. 119.667 van 27 februari 2014 benadrukte de Raad reeds uitgebreid in zijn beschikking van 27 januari 2014 te hebben aangegeven waarom hij van oordeel is dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van de verzoekende partij dat zij als bemiddelaar zou zijn opgetreden tijdens de betoging van 30 maart 2011. De Raad stelde vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt om deze motieven te weerleggen. De Raad wees er ook op dat hij in dezelfde beschikking heeft vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat de politie de verzoeker geen enkele bescherming zou bieden bij een moordpoging, laat staan dat een bemiddelaar, wat toch wijst op een sterk profiel, ervan uitging dat hij naar de politie moest luisteren. De verzoeker betwistte dit oordeel niet.

Het oordeel van de Raad dat verzoeker niet aantoonde *“dat burgers thans in Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”* werd door verzoek ter terechtzitting van 21 februari 2014 niet verder betwist of weerlegd. Derhalve werd geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toonde de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

Verzoeker verwijst in zijn huidige verzoekschrift terug naar algemene objectieve informatie m.b.t. de veiligheidssituatie in Pakistan, met name in de provincie Punjab. Verzoeker kan hiermee de recente beoordeling van de Raad van 27 februari 2014 dat niet besloten kan worden dat er op dit ogenblik voor burgers in Punjab sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, niet onderuit halen. Uit de uittreksels die in het verzoekschrift worden geciteerd, met name het *“Punjab Assessment 2013”* van het SATP, blijkt daarentegen dat hoewel het aantal veiligheidsincidenten in 2012 hetzelfde is gebleven als in 2011, het aantal burgerslachtoffers betekenisvol is gedaald.

Ook nu stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de situatie van sektarisch geweld en de terroristische aanslagen in Pakistan - waarnaar hij verwijst middels de geciteerde objectieve algemene informatie - kan worden geduid als een situatie van veralgemeend geweld die zulk niveau van intensiteit heeft bereikt dat er een reëel risico op slechte behandeling bestaat louter omdat de verzoeker bij terugkeer aan zulk geweld zal worden blootgesteld. Voorts weerlegt verzoeker niet, dat hoewel de situatie in bepaalde regio's van Pakistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, er niet besloten kan worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de veiligheidssituatie in bepaalde regio's van Pakistan wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoeker enkel verplicht om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Pakistan wordt gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben en de situatie in Pakistan of bepaalde regio's ervan zou verergeren, wijst de Raad erop dat onder artikel 74/16 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

3.8. Verzoeker betoogt verder dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Pakistan de facto een *“internal displaced person”* (IDP) zal worden en worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst er op dat het moeilijk is om zich te vestigen en dat de noodzakelijke toegang tot basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, wordt ontzegd. Hij houdt voor in uiterst precaire omstandigheden te moeten overleven wat ook zou blijken uit de in het verzoekschrift geciteerde objectieve informatie.

Er wordt benadrukt dat het EVRM en de Protocollen, aldus het Hof, geen socio-economische rechten, zoals het recht op gratis behuizing, het recht op werk, het recht op gratis medische bijstand of het recht op financiële bijstand, garanderen. Kortom, geen enkele bepaling van het EVRM kan worden geïnterpreteerd als *“conferring on an individual the right to enjoy any given standard of living”* (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 249 en mutatis mutandis EHRM Chapman v. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 2001, nr. 27238/95, par. 99 inzake art. 8 EVRM; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/05, Müslim v. Turkey, par. 85; EHRM 28 oktober 1999, nr. 40772/98, Pancenko v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 20 april 1999, nr. 32734/96, Wasilewski v.

Polen (onontvankelijkheidsbeslissing); 26 juni 2001, nr. 39022/97, O'Rourke v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 april 2002, nr. 56869/00, Larioshina v. Rusland (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 oktober 2005, nr. 68029/01, Kutepov en Anikeyenko v. Rusland (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 6 september 2005, nr. 70767/01, Pavlyulynets v. Ukraine, par. 28; EHRM 18 juni 2009, nr. 45603/05, Budina v. Rusland (onontvankelijkheidsbeslissing).

Anderzijds stelt het EHRM dat zekere leefomstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. In die zin stelt het Hof: *"The Court cannot exclude that State responsibility could arise for "treatment" where an applicant, in circumstances wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference when in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity."* (EHRM 18 juni 2009, nr. 45603/05, Budina v. Rusland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Het Hof heeft dus de aansprakelijkheid van een staat onder artikel 3 EVRM niet geheel uitgesloten wanneer er sprake is van een (kwetsbaar) individu, die geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, en wordt geconfronteerd met een onverschillige staat. Het Hof onderzoekt dan of er sprake is van extreme materiële armoede, meer bepaald of het onmogelijk is om te voorzien in de meest elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 250-253). De verwijdering van een kwetsbaar individu naar leefomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien zonder enig perspectief op verbetering kan strijdig zijn met het non-refoulement beginsel onder artikel 3 EVRM (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 367). Hierbij moet worden benadrukt dat volgens het Hof socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer evenwel enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114).

Verzoeker verwijst in wezen naar een algemene toestand zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie. Het is evenwel aan verzoeker om zijn specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen dan bronnen die een algemene situatie beschrijven (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, par. 131), *quod non in casu*. De bewering dat hij bij terugkeer naar Pakistan aan zijn lot zal worden overgelaten en *de facto* een IDP zal worden wordt geenszins gestaafd met een begin van bewijs en maakt het voorgehouden probleem niet concreet noch aannemelijk. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM stelt de Raad vast dat de verzoeker zich beperkt tot een loutere vermelding van artikel 2 van het EVRM, zonder met concrete elementen aan te geven op welke manier dit artikel geschonden werd.

Een schending van artikel 2 of 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Nu een verdedigbare grief op grond van artikel 2 of 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, wordt ook niet aangetoond dat er geen nauwkeurig onderzoek heeft plaats gehad. In de afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, kan bijgevolg de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden ingeroepen noch worden weerhouden. (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288)

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES